

чутъ; че прочутъ е по-скоро реклама, а не обида.

II журналистъ. И вѣрно е тълкуването. Ако потърпевшия би далъ това за себе си въ нашиятъ вестникъ, той щѣше да плати като за сжщинска реклама.

Расилния. А сждътъ го осжди.

I журналистъ. Не е право.

Расилния. Не сте подготвени да разберети тая материя. Споредъ закона, за да има обида господа — гледа се: имали зла умисль.

II журналистъ. Какво е това зла умисль?

Расилния. (Шеговито) Ето, бръкнешъ нѣкому въ джеба — ако те видятъ, ще кажешъ пардонъ. Нѣма кражба. Ако не те забележатъ ще завлѣчешъ измжнатото, тогава има умисль, но крадеца го нѣма.

(Всички се засмиватъ)

(Влизатъ нѣколко души. Тѣ изгледватъ гузни и заематъ мълчаливо мѣсто. Следъ малко излиза расилния)

I журналистъ. Много скърбя, че не следвахъ правото.

II журналистъ. Че тебе и сега те бива. Тѣй умѣло пишешъ статиитъ си, че дори бая юристи биха ти завидѣли.

(Влиза г-жа Дрангазова. Тя изгледва залата и седа на предната скамейка)

I журналистъ. Знаешъ ли коя е тая персона?

I журналистъ. Това е жената на милионера Дрангозовъ. Тръгнала да чуе какво